

Arrest

nr. 99 719 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Salmas en bent u Iraans staatsburger. In Salmas had u een werkplaats waar u beelden maakte. Op een dag werd u door uw vriend N. M. (...), een Koerd die actief was bij de KDPI (Partî Dêmokratî Kurdistanî Êran; Koerdische Democratische Partij Iran), gevraagd om enkele beelden van Dr. Ghassemlou te maken. Aangezien u de ideeën van Dr. Ghassemlou erg apprecieerde en u de partij graag wilde helpen, besloot u in te gaan op N.'s(...) vraag. U begon de beelden te maken. Enkele dagen later viel u 's nachts, na het werken aan de beelden, in slaap zonder de deur van het atelier te sluiten. De volgende ochtend, op 03/02/1391 (Perzische tijdrekening, komt overeen met 22/04/2012 in de Europese tijdrekening), werd u wakker en hoorde u dat uw werknemers al aan het werken waren. Toen uw werknemers na de werkdag vertrokken uit het atelier, zette u uw werk aan de beelden van Dr. Ghassemlou voort. U was net op zolder

het verluchtingssysteem aan het repareren toen u beneden lawaai hoorde en zag dat er agenten in burger voor uw deur stonden. U vermoedde dat ze ontdekt hadden dat u aan de beelden aan het werken was. Die middag had een van uw werknemers, die u niet vertrouwde, verlof aangevraagd en u vermoedde nu dat hij de beelden gezien had en dit had gemeld bij de autoriteiten. U ontsnapte via een steeg achter het atelier en vluchtte naar uw oom in het dorp Raviyan. De volgende ochtend ging uw oom naar Salmas waar hij hoorde dat uw vader door de autoriteiten was meegenomen voor ondervraging en dat uw werkplaats doorzocht was en de beelden in beslag genomen waren. Na vijf dagen kwam uw vader vrij en ging uw oom hem opzoeken in Salmas. Uw vader meende dat uw leven in gevaar was en besloot dat u het land moest ontluchten. Diezelfde avond, op 08/02/1391 (27/04/2012), vertrok u naar Turkije van waar u op 23/03/1391 (12/06/2012) via Istanbul op illegale wijze naar België reisde. In België vroeg u op 20/06/2012 asiel aan. Sinds u Iran verlaten heeft, komt het Ettelaat om de drie-vier dagen langs bij uw ouders om naar u te vragen. Sinds u in België bent is uw vader nog twee keer voor telkens twee dagen voor ondervraging vastgehouden door de Iraanse autoriteiten. Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenasnameh); uw Iraanse identiteitskaart (karte melli); enkele foto's van beelden die door u gemaakt zouden zijn; de link naar twee videoclips op You Tube van Koerdische zangers waarin beelden van uw zus S. (...) worden getoond die zich 8 jaar geleden, zonder jullie medeweten, heeft aangesloten bij de PKK (Partiya Karkerên Kurdistan; Koerdische Arbeiderspartij) en van wie jullie sindsdien geen nieuws hebben; en twee foto's van uw zus S. (...) toen ze nog thuis woonde.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratief dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient namelijk opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u op 08/02/1391 (27/04/2012) Iran verliet nadat u vijf dagen eerder uw werkplaats ontvlucht was toen de Iraanse autoriteiten voor uw deur stonden (CGVS, p. 9, 15-16). U verklaarde Iran via Turkije op illegale wijze te hebben verlaten en op 23/03/1391 (12/06/2012) Turkije te hebben verlaten om over land naar België te reizen. U wist niet via welke landen u naar België reisde (CGVS, p. 10-12, 14). Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel over informatie waaruit blijkt dat uw vingerafdrukken op 09/03/2012 (13/12/1390) in Griekenland (Komotini) werden genomen. Geconfronteerd met deze informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u op dat moment in Griekenland verbleef, herhaalde u dat u Turkije op 23/03/1391 (12/06/2012) heeft verlaten en beweerde u expliciet dat u nooit in Griekenland bent geweest en dat er nooit vingerafdrukken van u werden genomen (CGVS, p. 12, 14-15). Vingerafdrukken zijn evenwel uniek en persoonsgebonden en worden daarom ingezet als identificatiemiddel. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u nooit in Griekenland bent geweest en dat uw vingerafdrukken daar nooit werden genomen en dat u bovendien pas op 08/02/1391 (27/04/2012) Iran verlaten zou hebben (CGVS, p. 9, 12, 14-15).

Door het ontkennen van uw verblijf in Griekenland waarbij op 09/03/2012 uw vingerafdrukken werden genomen en zodoende ook het verzwijgen van uw ware asielmotieven, blijkt dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze te allen tijde zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Bovendien maken voorgaande vaststellingen het voor mij onmogelijk om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land heeft verlaten, uw eventuele relatie met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.).

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u aangebrachte asielmotief, met name uw vervolging sinds 03/02/1391 (22/04/2012) door de Iraanse autoriteiten op beschuldiging van het verspreiden van beelden van Dr. Ghassemlou en samenwerking met de KDPI (CGVS, p. 16, 20).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw geboorteboekje en Iraanse identiteitskaart staven immers louter uw identiteit en nationaliteit, waar in deze beslissing niet aan wordt getwijfeld. Wat betreft de foto's van uw zus en de link naar de videoclips dient vooreerst opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat de vrouw die u op de

videoclips aanwijst als uw zus, daadwerkelijk uw zus is. Er werd u tijdens het gehoor gevraagd hiervan bewijs neer te leggen. U beweerde foto's te hebben waar u beiden op staat en zou deze op het Commissariaat-generaal binnenbrengen. U kreeg hiervoor 5 werkdagen de tijd (CGVS, p. 20). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze bewijsstukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat de door u beweerde betrokkenheid van uw zus bij het PKK en het feit dat uw familie hier meermaals naar gevraagd werd door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 6-8) op zich niet voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw zus reeds acht jaar geleden verdween en de autoriteiten weliswaar gedurende twee tot drie jaar bij uw familie naar haar informeerden, maar dat dit na twee tot drie jaar stopte. Wel werd u nog een keer aangesproken over uw zus toen u op 15/10/1388 (05/01/2010) door het Ettelaat bij een controle samen met een neef van uw vader werd aangehouden en vervolgens een maand werd vastgehouden. U werd nadien evenwel niet in beschuldiging gesteld en niet veroordeeld (CGVS, p. 6, 8, 13-14). Met betrekking tot deze aanhouding kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat zij dateert van ruim twee jaar voor uw beweerde vertrek uit Iran en derhalve bezwaarlijk als directe aanleiding van uw vlucht in aanmerking genomen kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”. Verder in haar verzoekschrift haalt zij aan dat de bestreden beslissing “*niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen*”.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoekende partij de schending opwerpt van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” wijst de Raad erop dat “de beginselen van behoorlijk bestuur” een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zich houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” het bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich met de loutere bewoording “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” beroept zodat er, verwijzend naar de definitie van een middel zoals hoger gesteld, door de algemene verwijzing naar deze beginselen geen sprake is van een middel. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de motiveringsplicht merkt de Raad in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te

omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door het ontkennen van haar verblijf in Griekenland waarbij op 9 maart 2012 haar vingerafdrukken werden genomen en zodoende ook door het verzwijgen van haar ware asielmotieven, betoogt verzoekende partij dat zij niet intentioneel heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Zij heeft tijdens haar asielrelaas haar passage door Griekenland gecamoufleerd door de data waarop alles gebeurd was drie maanden op te schuiven. Verder wijst verzoekende partij erop dat, wanneer zij werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat zij op 9 maart 2012 in Griekenland verbleef, zij verklaarde dat zij nooit asiel aanvraag in Griekenland, hetgeen ook juist is.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Daar waar verzoekende partij betoogt dat zij bij de confrontatie met het gegeven dat haar vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 9 maart 2012 heeft verklaard dat zij hier nooit asiel heeft aangevraagd, wat ook juist is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk uitdrukkelijk heeft verklaard nooit in Griekenland te zijn geweest, en zich niet louter heeft beperkt tot het stellen dat ze geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 september 2012 als volgt:

“toen u in BE bent aangekomen heeft u uw vingerafdrukken moeten geven. Toen is gebleken dat deze overeenkomen met vingerafdrukken uit Griekenland.

*Ik ben nooit in GR geweest en heb nooit vingerafdrukken gegeven
Deze vingerafdrukken in GR zijn genomen op 9-3-2012, dat komt overeen met 19-12-1390. Kan u me dat verklaren want dat is nog voor uw vermeende vertrek uit Iran?*

*Ik ben nooit in GR geweest
vingerafdrukken zijn iets heel erg persoonlijk, ieders vingerafdruk is anders, ze kunnen niet liegen. Bent u wel heel zeker dat u niet in GR bent geweest?*

Heel zeker" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/09/2012, p. 12).

Het verweer van verzoekende partij betreffende haar doortocht door Griekenland, met name dat zij enkel zou hebben gesteld er nooit asiel te hebben aangevraagd, is dan ook flagrant strijdig aan haar hoger geciteerde verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Deze vaststelling bevestigt derhalve de algehele ongelooftwaardigheid van verzoekende partij.

De verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij haar passage door Griekenland heeft gecamoufleerd door de data waarop alles is gebeurd drie maanden op te schuiven bevestigt enkel het leugenachtig en bedrieglijk karakter van haar asielrelaas. Daarenboven geeft verzoekende partij op deze manier zelf toe dat ze in Griekenland is geweest, terwijl ze op het Commissariaat-generaal meermaals het tegendeel heeft verklaard. Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5. Waar verzoekende partij opwerpt dat *"Iraniërs die Iran op illegale wijze hebben verlaten zich aan een ondervraging kunnen verwachten, maar dat personen die voor hun (illegale) vertrek uit Iran niet werden gezocht door de Iraanse autoriteiten bij terugkomst enkel een geldboete krijgen wegens hun illegaal vertrek"*, wijst de Raad erop dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, wat ook bij definitie het gezocht worden door de autoriteiten behelst, volstrekt geen geloof kan worden gehecht en verzoekende partij evenmin aantoonst dat de door haar voorgehouden geldboete, bij terugkeer na illegaal vertrek, disproportioneel zou zijn, wat zou wijzen op een vervolging of een reëel risico op ernstige schade respectievelijk bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. *In casu* heeft verzoekende partij haar politieke betrokkenheid bij de KDPI in Iran niet aangetoond en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd of gevisieerd. Met de loutere verwijzing in een schrijven van 12 maart 2013 naar haar persoonlijke facebookpagina en het als bijlage bij dit schrijven toevoegen van een foto van een deelname aan een niet naar datum en plaats gepreciseerde betoging en van een foto waarop verzoekende partij enkel te zien is in aanwezigheid van nog drie andere personen, toont verzoekende partij niet aan dat zij omwille van haar loutere deelname aan manifestaties en activiteiten in het buitenland – voor zover de Iraanse autoriteiten al op de hoogte kunnen zijn van haar deelname – gevisieerd zal worden bij terugkeer naar haar land van herkomst. Uit het neerleggen van een aantal foto's van betogingen en andere activiteiten waaraan verzoekende partij zou hebben deelgenomen blijkt enkel haar deelname, niets meer en niets minder.

2.2.7. De vaststelling dat verzoekende partij getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door te verklaren dat zij nooit in Griekenland is geweest, terwijl blijkt dat haar vingerafdrukken in Griekenland werden genomen op 9 maart 2012, de vaststelling dat volgens de verklaringen van verzoekende partij de problemen die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, met name haar vervolging door de Iraanse autoriteiten op beschuldiging van het maken van beelden van Dr. Ghassemloou en samenwerking met de KDPI, nochtans pas zijn gestart sinds 22 april 2012 en ten slotte de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij Iran pas heeft verlaten op 27 april 2012 verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT